

# DOLENJSKE NOVICE

Dolenjske Novice izhajajo vsak četrtek; ako  
: : je ta dan praznik, dan poprej. : :

Cena jim je za celo leto (od aprila do aprila) 3 K, za pol leta 1.50 K. Naročnina  
za Nemčijo, Bosno in druge evropske države znaša 3.50 K, za Ameriko 4.50 K.

: Vse dopise, naročnino in oznanila :  
: sprejema tiskarna J. Krajec nasl. :

➔ List in oglasi se plačujejo naprej. ➔

Franjo Neubauer:

## Marija — Judita.

Marija, ti Judita hrabra,  
opaši meč, zapusti raj!  
Junakinja, na zemljo stopi,  
po njej divjá peklenški zmag.

S pepelom glave nam potresi,  
zaslépi rod sovražnikov,  
očaraj vojvodo z lepoto,  
uspavaj vrste stražnikov!

Odséci glavo ljuto zmaju,  
pokličí verni narod svoj,  
da v šátore sovražne plane  
na slavni, zmagonosni boj!

Odrešeni Ti zapojémo:  
„Ti ljudstva našega si čast,  
nebes in zemlje večna slava,  
veselje naše, naša slast!“



## Pastirski list goriškega knezonadškofa.

Po „Slovenca“ z dne 14. oktobra. —  
Ko je po padcu Gorice prisilila bridka usoda  
celo vrsto prebivalcev goriske okolice, da  
so morali slediti v pregnanstvo in begunstvo  
bratom z desnega brega Soče, se je pre-  
vzvišeni nadškof zopet in vnovič oglašil  
ter begunec beguncem in nesrečnim verni-  
kom svoje nadškofije spregovoril prekrasno  
besedo, polno očetovske ljubezni in skrbi,  
pa tudi polno krepčajočega zaupanja v  
božjo Previdnost, ki vselej doseže svoje  
svete namene. Ker žalibog ne moremo ob-  
javiti lista v celoti, naj sledi tu na kratko  
njega vsebina:

Deset zagriženih sovražnikov napada  
od vseh strani našo državo. Odkar je Gorica  
padla in zlasti odkar je tudi Rumunija padla

izdajalsko Avstriji v hrbet, se je polotil tu  
pa tam koga dvom in strah glede končne  
zmage naše ožje in širše domovine; bojé  
se ti črnogledi, da bi se znala spolniti želja  
naših sovražnikov, ki bi najraje hoteli  
Avstrijo če ne že razdeliti, pa vsaj zmanj-  
šati. Taka malodušnost pa nikakor ni na  
svojem mestu, je neopravičena in škodljiva.  
Izid vojske je le redkokrat odvisen od so-  
vražne premoči po številu; navadno do-  
ločujejo izid druga najrazličnejša dejstva,  
ki niso sama na sebi nič drugega, kakor  
dejanja božje previdnosti, izvedena po umu  
in rokah človeka. Da je to res, dokazuje  
že potek dosedanje vojske — ali se niso  
dosedaj vedno naši uspešno in zmagovito  
bojevali zoper ogromno premoč? — isto  
dokazuje pa tudi sv. pismo, cerkev in zgo-  
dovina ter zgodovina naše ljube Avstrije.  
Taki malodušneži, dvomljivci in obupanci  
so torej vse graje vredni, veljajo jim Go-  
spodove besede: „Kaj ste boječi in malo-  
verni...“ Tedaj je vstal in zapovedal  
vetrovom in morju, in bila je velika tihota.  
Država, ki je po načrtu božje previdnosti  
ustvarjena, ki je zaradi združitve raznih  
narodnosti naravnost potrebna, ki ima v  
sebi združene tako čvrste in krepke ter  
dinastiji tako vdane narode — ne more  
propasti. O tem so danes tudi naši so-  
vražniki že prepričani. Vzemimo si za zgled  
pobožno, junaško Judito! — Mrmranje zo-  
per božjo previdnost, otopelost, opuščanje  
molitve ter nekako zapovedovanje Bogu,  
da nas mora takoj uslišati, takoj narediti  
konec vojski, gotovo le škoduje, da bi že  
na tem svetu mogli razumeti poti božje  
previdnosti, je nemogoče; bodimo pa pre-  
pričani in verujmo, da ta božja previdnost  
kakor tkalec snuje raznobarni tapet ve-  
soljnega vladanja, da božja modrost, kakor  
pravi sv. pismo, s krepko in milo roko  
vse urejuje in da njim, ki Boga ljubijo,  
vse k dobremu pomaga.

Tudi žalostna resnica, da so mnogi  
moralí nenadoma zapustiti ožjo domovino,  
imetje, pridelke, celo drage svojce, naj nas  
preveč ne omalodušuje, naj nam ne vzame  
vsega poguma. Saj nam ostane še vedno

naša širša domovina, kjer najdemo vsaj za  
silo in za čas te hude preizkušnje prostor-  
ček; saj nam skušajo lajšati bridkosti be-  
gunstva dobri bratje Slovenci sosednih  
dežel, saj se je prvim kristjanom, katerim  
piše sv. Pavel: „Rop svojega blaga ste z  
veseljem pretrpeli, ker ste vedeli, da imate  
boljše in stalno premoženje v nebesih“,  
godilo še slabije. Tudi mi ne vežimo srca  
preveč na posvetne, minljive stvari, ker bi  
bilo prežalostno, če bi poleg zemeljske  
zgubili še nebeško domovino. Zlasti pa naj  
nas tolaži misel, da je moral tudi Jezus  
že kot dete v begunstvo. Tisti Bog pa,  
ki je bil tedaj kaznoval krutega Heroda,  
tudi nas, tako upamo, zopet pripelje v našo  
lepo, ožjo domovino.

Vsi, zlasti tudi tisti, ki jim je smrt  
ugrabila na bojnem polju kakega izmed  
dragih svojcev, pa iščimo tolažbe in po-  
moči zoper malodušnost pri Zveličarju na  
križu, ki je vse naše trpljenje sam skusil,  
zatekajmo se k Njemu, k tabernaklju, kjer  
nam je vedno tako blizu in odkoder nam  
neprestano kliče: „Pridite k meni vsi, ki  
ste trudni in obteženi, in jaz vas bom  
pokrepčal.“ iščimo utehe pri sv. Duhu, naj-  
boljšem tolažniku, da nam da dar modrosti  
in umnosti, dar sveta in moči. V primeri  
s temi, so zlasti tolažniki tega sveta malo-  
vredni: vrhtega se človek z vednim to-  
ženjem in črnogledim premišljevanjem svoje  
nesreče še bolj razburja in je lažje dostopen  
raznim skušnjavam.

Zato pa veselimo se v Gospodu in  
naša spodobnost naj bo znana vsem ljudem.  
Naše veselje bodi v tem, da tudi trpljenje  
in nesreče radovoljno in potrpežljivo pre-  
našamo, rekoč z Jobom: „Bog je dal, Bog  
je vzel. Njegovo ime naj bo česčeno!“  
Naše veselje bodi v tem, da se skrbno  
greha ogiblujemo. A tudi svojo spodobnost  
pokažimo goriški begunci vsem ljudem v  
tujini z lepim krščanskim življenjem, da  
nam nihče ne bo mogel ničesar očitati,  
zlasti ne nevljudnosti in nehvaležnosti.

H koncu opominja prevzv. nadpastir  
še enkrat svoje vernike, da naj s pridno  
molitvijo izprosijo od Boga uresničenje be-

sedi, ki jih je Jeremija prorokoval Izraelcem  
in Judom v babilonski sužnosti: „Glej, dnevi  
pridejo, pravi Gospod, in vrgel bom ujetnike  
svojega ljudstva, Izraela in Juda, pravi  
Gospod, in vrnil jih bom v deželo, katero  
sem dal njih očetom in posestvovali jo bodo.  
In zidano bo mesto na svojih višavah in  
tempelj bo po poprejšnjem redu postavljen,  
In iz njih bo donela hvalna pesem in glas  
godcev; in pomnožil jih bom in ne bodo  
več maloštevilni, poveljal jih bom in ne  
bodo več ponižani.“ (Jerem. 30; 3, 18. 19.)

## Cerkveno.

### Kako moli krščanska ljubezen očenaš?

„Ne vpelji nas v skušnjavo...“

Ko se je začela vojna in je s patri-  
jotično pomladjo šlo po deželi tudi versko  
prebujenje, so mnogi tem bujnim popkom in  
cvetom preveč zaupali. Premalo so mislili  
nato; daleč je še pravzaprav jesen od pom-  
ladi, ko malo cvetov se oplodi, dozori in  
rodi svoj sad.

Vojska ima gotovo svoje posebne mi-  
losti in dobrine, pa — tudi svoje posebne  
skušnjave in izgube.

Vojska ne šteje samo onih izgub, s  
katerimi so posejana bojišča; o njih govore  
tiskani uradni izkazi izgub. So še drugi  
izkazi izgub, ki niso tiskani in nič manj  
polni groze.

Tu stopi karitas kakor Mihael z  
ognjenim mečem pred armado na bojišču  
in v domovini, da bi jih varovala skušnjav  
in izgub.

„Ne vpelji nas v skušnjavo“ moli, da  
ne bi naše vojake, ki so ostali v sovražnem  
ognju nepremagani, premagal ogenj strasti  
in greha. Zato hiti za njimi, tja daleč v zase-  
deno sovražnikovo deželo in se trudi odstra-  
niti nevarnosti, ki preté njihovim dušam.

„Ne vpelji nas v skušnjavo“ moli  
karitas v bolnišnicah v zaledju in skrbi  
za osvežujočo in plemenito spremembo v  
enoličnosti bolniške sobe, dela z njimi du-  
hovne vaje in jih krepi s tem, da nobeden

## LISTEK.

### V Galicijo — sam.

Piše poročnik Jože Barlé.

Tolikrat sem si želel kot potnik iti  
na bojišče, t. j. sam, brez maršbataljona;  
saj je z maršbataljonom tudi lepo, res,  
toda človek je vezan, ima toliko dela, itd.  
Ampak sam kot potnik iti na bojišče, od ko-  
mande do komande, od Poncija do Pilata,  
z vlakom, brzovlakom, vozom, peš: dokler  
srečno ne prijadra k regimentu — to mora  
biti romantično! Vse upanje zastoj! Vnovič  
so me prideliili maršbataljonu in mi dali  
celó kompanijo. Kompanijsko poveljstvo —  
to je res vse lepo in imenitno, toda...

Pa je prišlo, ko sem bil že obupal,  
iz cesarskega Dunaja, od samega vojnega  
ministra je prišlo: Na bojišče v Galicijo —  
sam kot potnik! „Sofort abgehen“, je ukazo-  
vala brzovajna žica. Žal, k tujemu polku,  
a bodi! — V dveh dneh sem imel svoja  
šila in kopita skupaj. Poslovil sem se od  
svojega polka: od „kanarčkov“, od znancev  
in prijateljev, od Gradca. V roki močno  
palico, kapo in nahrbtnik ves okrašen, v

žepu kot talisman kartico, kjer mi nežno  
srcece z moje Dolenjske pošilja molitve in  
želje z menoj na bojišče — tako sem jo  
mahal na kolodvor! To so Gradčani gledali.  
Le glejte me, sem si mislil — zakaj  
sem pa Joža iz D. na Dolenjskem doma!

Vlak je zažvižgal. V duhu sem stisnil  
desnico očku in mamicí; sestrici na Do-  
lenjskem — zaklical „adijo pa zdrava  
ostani“, srček, ki ne vé, če je moj srček. —  
Z Bogom, domovina! — Na Dunaju od-  
mor. Peljem se enkrat „Ring-Rund“, enkrat  
„Geradeaus“, stopim na Štefanov stolp, dam  
klofuto pajacu v Pratru in — z Bogom,  
Dunaj! Z brzovlakom čez Moravsko, mimo  
starodavnega Krakova, Bohnije, Premišlja  
v Lvov — 15 ur. Kdor se je že enkrat  
peljal nepretrogoma 15 ur, ne da bi kaj  
izstopil, v gnuječi kakor žveplenke, ta vé,  
kako mi je bilo, ko sem v Lvovu izstopil.

Lvov — srce in ideal vseh Poljakov,  
hrepenenje njihovih dijaških let, predmet njihovih  
mladostnih sanj! Zato brž po mestu. Na-  
redim par korakov, kar se pripelje mimo  
kočija, v njej postaran polkovnik, pravi  
korenjakpo postavi. Slučajno se ozre, me  
dolgo časa opazuje in — ustavi. „Ti nijesi  
Njemac, gospodine poročnik?“ me nagovori

kratko. — „Nijesam, gospodine pukovnik,  
ja sam Slovenac!“ — „Hajdi na voz, brate  
Slovenac!“ — Bil je sin kršne Dalmacije.  
Da nisem Nmec, me je spoznal — po  
obrazu. Imam baje pristne negermanske  
poteze. Vpraša, kako in kam. Odgovorim:  
brez cilja in namena po mestu! Nato me  
je tebi nič meni nič peljal na svoj dom,  
me predstavil svoji gospej, po postavi in  
mišljenju vredni družici svojega moža, —  
in hčeri Slavi, devetnajstletni devojki, z  
lasmi črnimi kot oglje. Sprejele so me  
s pravo hrvatsko gostoljubnostjo. Sedli smo  
v voz in se par ur vozili po mestu; med  
potom so mi gospôda z zgovornimi besedami  
kazali mestne zanimivosti.

Najbolj me je zanimal narod sam,  
Lvovčani! Veseli, živahni, skoro koketni,  
prijazni, postrežljivi, elegantni. Seveda je  
kolikortoliko na vseh obrazih zarisana  
vojska. In poljščina! Poslušaj in poslušaj —  
kakor milozvočna godba. — Zvečer sem  
šel s polkovnikovo družino v opero —  
prosim: v Lvovu ob tem času v opero!  
Ob slovesu so mi voščili srečo junačko,  
gospod polkovnik me je založil s cigarami,  
gospica Slava mi je zataknila za kapo  
temnordečo rožo.

In zopet na vlak in zopet naprej!  
V lepi, mesečni, mrzli noči! V takih nočeh  
smo včasí kot zaljubljeni petošolci strmeli  
v luno, kovali petošolske verze in opevali  
svoje petošolske miljenke. Zdad pa? —  
Tempora mutantur — časi se izpreminjajo!  
Ali pa tudi ne! Saj sem tudi v tej noči  
tolikrat mislil na neko nežno bitje tam  
doli na Dolenjskem! — Preko K. je hitel  
vlak, ter se proti jutru ustavil v Zl. Kolo-  
dvor razstreljen, hiše požgane, vse naokrog  
vojaštvo, nemško in naše. Od tu naprej  
ne gredó več vlaki, se mi je reklo! Grem  
k štacijskemu poveljniku. Nemogoče, pravi,  
od tu grejo še transportni vlaki. Komaj  
to reče, pridrdra nemški transportni vlak.  
Hajdi, sem skočil v prvi voz, prebudil in  
prestrašil starega nemškega majorja in se  
odpeljal; v pol ure smo bili v Z., zadnji  
postaji pred fronto. — Kakšno vrvenje je  
tu vladalo, se ne da popisati. Vojaštvo  
avstrijsko in nemško, tren, kavalerija, arti-  
lerija, avtomobili, kolesarji itd.

Hitro na etapno postajo! Potrkam. —  
Noter! — Vstopim. Pred mano stoji možak,  
v sami srjaci, se smeje predstavi kot nad-  
poročnik, poveljnik etapne postaje, in mi  
na podlagi mojih papirjev pokaže, kam,





postaji brzojavno zahteva pri c. in kr. vojaškemu oskrbovališču v Ljubljani. Nakup, oziroma prevzem tega gozdnega sadeža je na Kranjskem poverjen: 1. c. in kr. vojaškemu oskrbovališču v Ljubljani (Cesta na Kodeljevo); 2. vsem c. in kr. vojaškim oddajališčem živil na Kranjskem; 3. c. kr. okrajnim glavarstvom dodeljenim kmetijskim častnikom. — C. kr. deželna vlada se obrača na patrijotično mišljenje prebivalcev dežele Kranjske, ki se je izkazalo že tolikrat, da uvažuje ta resni poziv v času ter se udeleži nabiranja.

### Družba sv. Mohorja.

Družba sv. Mohorja v Celovcu je ravnokar pričela razpošiljati družbene knjige za leto 1916. Cenjeni udje prejmejo letos naslednji književni dar:

1. Koledar za leto 1917.
2. Podobe iz narave, 1. zvezek.
3. Zgodovina slov. naroda, 6. zvezek.
4. Svetloba in senca. (Slov. Večernic 70. zvezek.)
5. Resnice za večnost. (Molitvenik.)

Družba se bo potrudila, da častiti udje prejmejo knjige kolikor mogoče hitro, ali po železnici, ali po pošti.

Letošnje knjige se bodo razposlale po sledečem redu:

1. Krška škofija.
2. Razni kraji.
3. Lavantinska škofija.
4. Ljubljanska škofija.
5. Goriška nadškofija.
6. Tržaško-koprška škofija.

Ker je vsled vojske promet na Goriško še vedno zelo otežkočen, prosimo vse č. gg. poverjenike Goriške nadškofije, katerim je v sedanjih razmerah omogočeno prejemati tovarnega blaga, da nam po dopisnici naznanijo, po kateri poti in na katero pošto v manjših (5 kg) ali večjih (do 20 kg) zavojih ali na katero železniško postajo naj jim pošljemo družbene knjige.

Vsak družbenik naj prejme svoje knjige v tisti župniji, v kateri se je vpisal.

Na poznejše izpremembe stanovišča se pri tolikem številu družbenikov ni mogoče ozirati.

Cenjene gosp. poverjenike nujno prosimo, naj z ozirom na sedanje izredne prometne razmere po prejemu „aviza“ pošljejo takoj po knjige na železniško postajo, da ne bo sitnih reklamacij, ki povzročajo Družbi samo zamude in nepotrebne stroškov. Vsem č. gg. poverjenikom, ki prejmejo po več zabojev, vljudo naznanjamo, da se nahaja zapisnik udov vedno v zaboju z najnižjo številko.

Vsakemu zavoju so tudi priložene vpisovalne pole Družbe sv. Mohorja za prihodnje leto.

Stroške, katere so imeli č. gg. poverjeniki za odposlatev denarja in prejem knjig, morajo jim posamezni udje povrniti

Družba sv. Mohorja v Celovcu.

### Raznotero.

**Veliki roparski napad.** Iz Podlehnik (Lichtenegg) pri Ptuj se poroča Slovencu: V noči od 9. na 10. t. m. se je zgodil tam veliki roparski napad cele tolpe zločincev. Ob polnoči se je pričelo razbijati po hišnih vratih trgovca g. Maksa Schosteritsch, ki se nahaja že od začetka vojne pri 5. dragonskem polku na bojišču. Doma je bila le uboga žena z otroci. Ko so roparji hišna vrata vlomili, so razbili šipe drugih vrat. Sedem roparjev, ki so bili v obrazih črno namazani, je prišlo potem v sobo. Nesrečna žena je bila vse slišala in ni mogla pobegniti. Roparji so jo prijeli, ji nastavili revolverje na prsa in zahtevali od nje denar. Dala jim je 130 K, ki jih je bila v trgovini čez dan sprejela. Z smrtnimi grožnjami so ji izsilili pozneje, ko so že vse škrinje razbili, večjo vsoto denarja, ki ga je pred par dnevi dobila kot izkupiček za prodane svinje, med itd. Bil je to 3250 K. S tem denarjem je hotela ne-

srečna žena drugi dan neki hranilnični dolg poplačati. Zdaj je ostala brez vinarja denarja. Roparji so potem v trgovini vzeli še blaga za 300 do 400 K, perila, srajce, rjuhe itd. Vse to jim je morala revica izročiti, ker bi jo bili drugače umorili. Otroci so vpili, revica pa je danes na smrt bolna vsled strahu in nasilnosti. Bila je tudi s polenom po roki udarjena. Ko se je vsled vpitja sosed kovač pokazal na cesti, je bil od osmega roparja, ki je na cesti pazil, napaden in hudo ranjen. — V isti noči so hoteli roparji tudi pri trgovcu Sorkotu vlomiti, pa so jih prepodili. Upati je, da bode orožništvo roparje zasačilo in sodniji izročilo.

**Koliko konj je v naši monarhiji?** Pri zadnjem popisu konj so našli v avstrijskih deželah 1,802.897 konj, na Ogrskem in Hrvatskem 2,173.599, v Bosni in Hercegovini pa 221.981 konj, torej je v naši monarhiji vsega skupaj 4,198.478 konj. V vojne namene je bilo danih nad milijon konj.

**Svinjski podplati.** Nekdaj so na deželi dali svinjske kože vdlati na podplate. Zadnja leta pa se je z ozirom na visoke cene svinjskim kožam to opustilo ter so se kože raje poprodale. Ker se govejih podplatov sedaj niti za drag denar ne dobi, priporočamo, da se naj letos dá mnogo svinjskih kož vdlati na podplate.

**Žganje mu je koristilo.** Dne 10. oktobra je šel vojak Jož. Klemenčič iz Kovorja ob bobnečem topovskem ognju tik ob strelskih jarkih, in sicer službenim potom. Po „modernem“ potovanju po nogah in trebuhu dospe do mosta čez Koritnico. Tu ga povabi znanec na požirek „korajžnega.“ Dobro da prime v roko kozarček, že udrihne 28 terica na most, par korakov od njega, kamor bi v nasprotnem slučaju dospel. Vrglo ga je sicer po tleh, a rešen je bil gotove smrti. Jeli povžil kapljice, ali ne, bržkone tudi sam ne ve.

**Čudežni slučaj.** Družina Antona Vebra na Sedmograškem je prejela iz bolnišnice pisanje, da je Veber umrl in da bo ta in ta dan pokopan. Družina se je takoj vsa žalostna napotila k pogrebu. Ko se je izprevod pomikal po ulici proti pokopališču, je priteknel za mrtvega proglašeni Veber, zakaj bil je že obvešččen, da so ga proglasili za mrtvega. Da se je Vebrova družina zmoti jako razveselila, si je lahko misliti. Položil je venec na grob rajnega, ki se je pisal tudi Veber, vsled česar je nastalo vse nespornostmišljenje.

**Oslji pridejo do veljave.** V Trstu so začeli prodajati oslovsko meso, sprednji del po 2 K 40 v, zadnji del po 2 K 60 vin. en kg. To ni nobena novost za Trst, ker se je oslovsko meso prodajalo že davno poprej, seveda na skrivaj. Tako je bil nek mesar zasačen, ker je prodajal meso mladega osla za telečino. Ljudje niso našli nikake razlike, le to je mesarja izdalo, da je pozabil na mizi „ušesa“. Takrat so mu zaprli mesnico, sedaj pa jo bo gotovo zopet smel odpreti.

**Tatinska družba ujeta.** Tržaška policija je na čuden način prišla na sled celi organizirani tatinski družbi in spravila njene člane na varno. Stvar je v kratkem naslednja: 13. septembra letos sta prišla v stanovanje Josipine Bressan v Trstu, ulica Belvedere 35, dva možka, se predstavila kot policijska agenta in rekla, da imata nalogo izvesti hišno preiskavo. Služkinja je ugovarjala, da gospodinje ni doma in da ne more dovoliti, da bi se v njeni ne-navzočnosti vršila preiskava. Toda „agenta“ nista odnehala in končno so se domenili, da gre eden agentov s služkinjo iskat gospodinjo, ki vodi malo žganjarno v ulici Miramar 25, last njenega moža, ki je sedaj pri vojnikih, drugi „agent“ pa počaka v stanovanju. Komaj sta ona dva odšla, skoči v stanovanju ostali možki k oknu in da dogovorjeno znamenje dvema drugima tovarišema, ki sta čakala na ulici. Takoj sta hitela v Bressanovo stanovanje, kjer so sedaj vsi trije v lepi slogi vse preobrnil in pokradli, kar jim je bilo najbolj všeč:

800 K v gotovini, dve uri, dve moški zlati verižici, štiri zlate prstane z dragimi kamni in še nekaj drugih stvari. Ko je dospela Bressan s služkinjo v stanovanje — „agent“ se je bil seveda z nekim izgovorom na cesti izmuznil —, je našla vse narobe in takoj pogrešila denar in zlatnino. Šla je naznanit tatvino policiji, kjer je pa zamolčala eno važno dejstvo, da je namreč našla na mizi listek z opominom: „Molči, drugače te ovadimo.“ Čez nekaj časa je zvedela policija, da je Bressan na tajnost način dobila nazaj svojo zlatnino, česar pa ni javila policiji. G. Titz je povabil Bressan predse in zvitja žena mu je rekla, da je prišel nekega dne trkat na njena vrata neki neznan ji fantič, ji izročil, ko mu je odprla zavojček in odšel. G. Titz si je bil pa že ustvaril svojo sodbo in je kmalu izvedel, da je Bressan dobro poznala tatove in da je dobila od njih nazaj svojo lastnino proti odškodnini 600 kron. Ko je Bressan znova stala pred g. Titzem, se je delala povsem nedolžno, kar ji pa ni pomagalo. Policija je izvršila v njenem stanovanju preiskavo, in našla v nekem skrivališču pod streho dva kosa volnenega blaga za ženske, 21 parov nogavic in več transmisijskih pasov. Bressan je prebledela in rekla, da je te stvari pred kratkim kupila od neznanega ji človeka. Tako je dobila policija v roke zvito prikrivalko mnogoštevilne tatinske družbe in kmalu nato tudi tatove same. Aretirali so: 40 letno Josipino Bressan, doma iz Sežane; 30 letnega Marina Klapetz, že kaznovanega; 24 letnega Lionella Marcovich iz Kopra, že kaznovanega; 27 letnega Erminija I., kočijaža; 18 letno Erminijo B. in njenega 26 letnega moža ter še pet drugih oseb. Čedna družba ima na vesti več velikih

tatvin; njena specialiteta so bila stanovanja, katerih lastniki so bili odsotni — oplenila jih je dodobra.

**Strašna lakota v Afriki.** P. Keiling, apostolski prefekt v Angoli, poroča: Že 20 let sem tukaj, videl sem že mnogo bede ter bil priča mnogemu opustošenju, toda nikdar še nisem doživel toliko gorja! V onih pokrajinah, kjer je vladala najhujša suša, je umrla tretjina vsega prebivalstva, v nekaterih deželah celo 60 odstotkov. Cele karavane so bežale iz enega kraja v druge, da se rešijo pred grozno smrtjo lakote. Kdo prešteje one, ki so onemogli na potu? Tu si lahko videl, kako zapušča sin očeta pod senco v naglici urezanih vejic, kako pospeši mož korake, da ne bi več slišal klicanja in tožbe svoje od lakote umirajoče žene; tam zopet, kako grebe nesrečna mati pesek, da pokoplje svojega mrtvega otroka. Taki in enaki prizori, eden strašnejši od drugega. (Vzeto oktoberški številki „Odmeva iz Afrike“, Ljubljana, Pred škofijo; naročnina letno 1 K 50 vin.)

### Loterijske številke.

Gradec, 10. oktobra 59 15 62 84 24

## IVAN SVETEC

brivec in vlasuljar RUDOLFOVO

Glavni trg, nasproti mestni hiši priporoča že izgotovljene lasne kite v vseh barvah. Izdeluje tudi druge lasne potrebščine ter ima vedno v zalogi podlage, mila, pristno tekočino Hair-petrol in Bayrum proti izpadanju las, potem Burgit za sigurno odstranitev kurjih oces in druge toaletne stvari. — Kupuje na drobno in debelo zmešane in rezane ženske lase.

128-24-22

## NA PRODAJ

sta pod ugodnimi pogoji

## v sredini mesta v Krškem dve hiši z gospod. poslopjem.

V hišah se nahajajo gostilna, kavarna in zaloga piva ter zasebna stanovanja. — Gostilniški prostori so zelo pripravno razdeljeni; poleg hiše se nahaja velik zaraščen senčnat vrt, zidano kegljišče. V gospodarskem poslopju se nahajajo hlevi za domačo in tujo živino, velika ledenica, skladišče in tri sobe za posle. — Radi njih razsežnosti in po legi pa sta hiši tudi pripravni za izvrševanje mesarije, pekarije ali katerosibodi trgovine.

Ker lastnik radi boleznimi posestva ne more nadzorovati, proda isto po zmerni ceni!

Kupcem daje pojasnila lastnik Valentin Scagnetti, Ljubljana, Šelenburgova ulica št. 6.

88-31

## MODNI SALON

# A. DRAME

NOVOMESTO, Glavni trg 65.

Priporoča veliko izbiro najnovejših

## damskih klobukov

velour, pliš in baržun.

≡ Najmodernejše oblike. ≡

Žalni klobuki vedno v zalogi.

Točna postrežba in zmerne cene.

86-3-2